

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 5.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 29. Januar 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kvindebladet „Hvad vi vil“.

Mandagen den 6. Februar fremlægges
Bladets Regnskab og andet Bladet vedrørende
i De samlede Kvindeforeninger.

Til dette Møde, som afholdes Skinder-
gade 9, Kl. 8½ Aften, har kun Medlemmer
af disse Foreninger Adgang mod Forevisning
af deres egen Forenings Medlemskort samt
Aktionærerne mod Forevisning af den dem
tilsendte Skrivelse. Udenbysboende, som er
forhindrede i at komme til Stede, bedes
skriftligt sende deres Udtalelse under Adresse:
Fru Johanne Meyer, Naboløs 4.

Camilla Collett.

„Kvindesagens yderste og ypperste For-
post i Nord“, tør hun vel kaldes i disse Lin-
jer, hvormed „Hvad vi vil“ mindes hendes
80aarige Fødselsdag.

Camilla Collett, Datter af Præsten Werge-
land og Søster til Norges første Lyriker Hen-
rik Wergeland, er født 1813 og tilbragte sin
Barndom paa det historiske *Ejdsvoild*, hvor
hendes barnlige Sjæl har modtaget de første
stærke Indtryk. Hun blev gift med Professor
ved Kristiania Universitet Peter Jonas Collett
og 1855 udgav hun sin første bekendte og be-
rømte Bog: „Amtmandens Døtre“.

Det var en Bog, der vakte en umaade-
lig Opsigt, dels fordi det var saa godt som
den første *fortællende* Bog, der blev udgiven
paa Norsk, og saa for den dybe indignations
Skyld, hvormed den var skreven.

Det var den *første* Bog, der vidnede højt
om den Uret, Kvinden led under, og Forfatter-
indens eget varme Hjertes Slag spores i hver
Linje, i hvert Ord. „Amtmandens Døtre“
er en Bog, man ikke glemmer, har man en

Gang læst den; det er en paa en Gang
nobel og ærlig Bog, et gribende Indlæg for
Kvindesagen.

Efter den kom „I de lange Nætter“ og
„Fra de Stummes Lejr“, senere „Mod Strøm-
men“ og andre Smaating; men alle talte de
Kvindens Sag.

Vi vil ikke her, hvor vi kun vil mindes
Forfatterindens 80aarige Fødselsdag, der
fejredes i Mandags den 23. Januar, komme
videre ind paa at omtale disse hendes Vær-
kers Indhold, det forbeholder vi os i en
senere udførlig Anmeldelse, men vi vil bede
alle danske Kvinder, der kæmper for deres
Friheds Sag, sende den alderstegne For-
fatterinde deres Hjerters oprigtigste om end
tavsse Tak for den Bistand, hun ved sin
Personlighed, ved Skrift og Tale har ydet
Kvindesagen.

Hun var den *første*, der som en Ret
fordrede Kvindens *politiske* Stemmeret, og
trods al Haan og Modstand har intet rokket
hende fra hendes Overbevisnings faste Stade.

Hvad hun har lidt for denne, kan maaske
kendes af efterfølgende, som hun kalder Selv-
betragtninger; det er et Brudstykke og findes
i „Mod Strømmen“, 2den Række.

„Vi kender alle Protesilaosmythen, der
har formet sig til en Verdenssandhed.

„Den, som gaar foran i en Alvorsdyst,
han sejrer ej, han kæmper kun og falder.“

Hundreder af Mænd, der har viet sit
Liv til en stor endnu ikke af Mængden fat-
tet Idé, vil have lært Protesilaos' Betydning
at kende.

Saa meget mere da en Kvinde, der har
stillet sig i Fronten for noget saadant, be-
redt gaa at tage alle Slagene, der falder,
før hun ligger der selv.

Der var nogen igaar, der vilde give mig
Navn af en kvindelig Protesilaos. Det er
sandt, jeg har prøvet denne Kamp i al

Skrøbelighed og Magtløshed, og, det maa
man lade mig, imod en forfærdelig Overmagt,
der er vant til at sejre, og dog, Vidunderet
er sket, jeg lever endnu, jeg er bleven 70
Aar i denne Kamp. Mon Prætesiloos var
saa gammel, da han faldt for de Tusinde
trojanske Spyd.

Den 24. Januar 83.“

Der er gaaet 10 Aar, siden Fru Camilla
Collett skrev disse Linjer, endnu lever hun,
og op til hende ser beundrende Nordens
Kvinder.

Gid hun, før hun lukker sine Øjne, maa
opnaa at se Kvinden sejre i den Kamp,
hvortil hun saa modigt indviede sit Liv.

Men opnaar hun det ikke, saa har hun
endda ikke levet forgæves, dertil har hendes
Virken sat for dybe Spor.

Lidt Kritik.

Det er Hr. K. F. Jensens Pjece jeg
gerne vilde sige et Par Ord om. Det er
med den Bog som med saa mange, at den
indeholder nogle ret gode Ting, men ogsaa
noget, om hvilket man maa sige, at det er
mindst talt Overdrivelser.

Til de gode Ting hører hans Skildring
af Kvindens Betydning, som Moder for den
opvoksende Slægt, og hendes Værd som Op-
dragerske. Det kan jo ikke nægtes, at jo
bedre aandelig udviklede Kvinder vi har
som Opdragersker, des bedre Resultater tør
vi vente. Hr. J. taler desuden om Kvinden
som Mandens Kammerat og Omgangsfælle
og benytter sig der af det gamle Ordsprog:
„Sig mig, hvem du omgaas, saa skal jeg sige
dig, hvem du er“. Heri er jo ogsaa megen
Sandhed.

Dernæst skriver Forfatteren om Kvinder-
nes Stilling under Konkurrencen og om det
ny Blod, som han mener Lovgivningen og
hele Samfundslivet vilde faa ved Kvindens
Ligestillelse med Manden. Det hedder bl. a.
heri: „Ogsaa paa det rent materielle og